

bij dien jongen van Constant. In haar goedhartigheid scheen nicht Henriëtte daar niet eens jaloersch op. Wat was die jongen van Constant vereerd toen zij gezegd had dat hij zoo op zijn vader geleck, en wat had hij lief over zijn ouders gesproken!... Dat had haar vooral zoo voor hem ingenomen.

Ze kon dien jongen eigenlijk best eens een dagje bij zich vragen... Dat was 'n goed idee...

Hm, ja... maar zoo'n jongen een dagje bij zich... daar was toch nog heel wat aan vast. Vooreerst: wat zou ze met hem doen?... O, dat was heel gemakkelijk: eerst 'n rijtuig nemen en eens wat met hem toeren... hm, neen... zoo'n jongen was zoo beweeglijk: die liep liever dan dat hij reed... Een paar kornuitjes dan voor hem vragen... met een zucht herinnerde juffrouw Bettemie zich dat ze in de heele stad geen kornuitjes voor hem kende... En wat zou zoo'n jongen eten!... Dan mocht ze de keukenmeid wel goed op 't hart drukken dat ze nog wat anders moest klaarmaken dan die kippenporties, die zij gewoonlijk nog niet eens opat... zoo'n jongen vragen was toch een heele toer... daar mocht ze wel eens over denken...

En zij dacht nog dagen lang. — Op zekeren morgen kwam de man van nicht Henriëtte onverwachts; ze schrikte toen hij zonder zijn vrouw vóór haar stond, want hij kwam nooit alleen. — Wat?... Constants vrouw plotseling overleden?... Het trof haar toch meer dan ze ooit gedacht zou hebben: zoo iemand die je nooit hadt gezien. Die arme Constant, die daar met vijf kinderen bleef zitten!... Ze had bij nicht Henriëtte gezien hoeveel zorg vijf kinderen vereischten... Constant had zijn vrouw nooit anders dan ziek gekend... Ze noemde het onverantwoordelijk om te trouwen als je zulk een gezondheid hadt: dat was geen leven voor een man!... Ze had diep medelijden met dien armen oudsten jongen; hij had nog juist zoo lief over zijn moeder gesproken, en hij was nu zoo ver van haar af geweest terwijl zij stierf. — Jongen, jongen, wat een ding!...

Toen haar neef vertrokken was, wijdde juffrouw Bettemie ernstige gedachten aan de vergankelijkheid van het ondermaansche. De vrouw van Constant was nog jonger dan zij... Constant zelf scheelde met haar maar twee jaren... en nu was die vrouw dood, en hij had den dienst moeten verlaten om zijn gezondheid. Wat had zij dan toch een reden tot dankbaarheid!... Ja, er kwam wel een grijs haartje hier en daar voor den dag, en ze voelde ook wel dat ze geen achttien jaar meer was; maar als ze zich nu met Constant vergeleek, die nauwelijks veertig haalde, dan mocht ze dankbaar zijn!... 't Was alleen die stilte, die eentonigheid, dat iedere dag gelijk zijn aan den anderen, dat geregeld afloopen van haar leven alsof 't een klok ware, dat haar voor haar gevoel soms ouder kon maken, maar dat haar misschien juist voor den tand des tijds had gespaard. Als ze er toen niet lang over gedacht had, maar ze had Constants jongen gevraagd toen het denkbeeld het eerst bij haar opgekomen was, dan had ze hem nu in de vacantie eens bij zich kunnen hebben... maar nu ze het nooit gedaan had, kon ze er